

G. K.

Zmarli członkowie : Ś. p. Julian Adolf Świącicki (1848-1932) [nekrolog]

Rocznik Towarzystwa Naukowego Warszawskiego 25, 223-224

1932

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych oraz w kolekcji mazowieckich czasopism regionalnych mazowsze.hist.pl.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Ś. p. Julian Adolf Święcicki

(1848—1932).

Zmarły dn. 26 stycznia 1932 r. członek Towarzystwa J. A. Święcicki urodził się 11 lutego 1848 r. w Kozienicach (w Radomskim); był synem Szczęsnego, oficera wojsk polskich w r. 1830/31. Nauki gimnazjalne odbywał w Radomiu. Jako uczeń klasy V-ej, wziął udział w powstaniu w r. 1863, z początku pod wodzą Grylińskiego, w końcu pod Czachowskim. Za chłopięce czyny swoje na polu chwały otrzymał później (w r. 1921) polski „krzyż walecznych”. Po zdobyciu matury w Warszawie, przez dwa lata odbywał studia uniwersyteckie w Szkole Głównej; ukończył je w r. 1871 w rosyjskim uniwersytecie; poczem dla zarobku i zdobycia sobie kawałka chleba wstąpił do biur drogi żelaznej Warszawsko-Wiedeńskiej; tu, pracując przez lat 40-ci, dosłużył się stanowiska sekretarza generalnego Rady Zarządzającej. Jednocześnie przez pewien czas nauczał literatury powszechnej na jednej z pensyj żeńskich w Warszawie.

Na pole literackie wystąpił jako poeta; pierwsze swe wiersze drukował od r. 1871 w różnych czasopismach, przeważnie jednak w „Tygodniku Ilustrowanym” i „Kłosach” (tu poemat „Opętany”). Później ogłosił komedię w 3 aktach wierszem p. t. „O własnej sile” (Warsz. 1884) i dramat w 1-ym akcie: „U wrót szczęścia” (Kraków 1885). Obie te sztuki były grane w teatrach. Zamierzonej zbiorowej edycji swoich utworów poetyckich Święcicki już się nie doczekał. (Wyszła p. t. „Poezje”, Warszawa, 1933). W latach 1880—1890 był członkiem redakcji „Biblioteki Warszawskiej”, gdzie umieszczał, oprócz rozpraw z literatury powszechnej, artykuły recenzyjne i krytyczne. Później należał do redakcji wydawnictwa „Biblioteka dzieł wyborowych”.

Studjom nad literaturą powszechną oddał się około r. 1880 i kontynuował je aż do ostatnich niemal lat swego życia. Wydał najprzód w wydawn. „Biblioteka najcenniejszych utworów literatury europejskiej” (Lewentala) w r. 1881 przekład trzech komedyj Lope de Vegi („Kara — nie zemsta”, „Najlepszym sędzią król” i „Gwiazda Sewilska”). Następnie w latach 1878—1887 ogłosił szereg studjów literackich z zakresu literatur: arabskiej, hiszpańskiej, włoskiej i innych, głównie w „Bibliotece Warszawskiej”. W l. 1885—87 ukazały się w zbiorowych „Dziejach literatury powszechnej”, wydawanych przez Lewentala, jego zarysy historyczno-literackie literatur: chińskiej, japońskiej, arabskiej i perskiej, a w r. 1889 — hiszpańskiej, portugalskiej i francuskiej XVI i XVII w. Ponadto w „Wielkiej Encyklopedji powszechnej ilustrowanej” (Sikorskiego) pomieścił artykuły o literaturach arabskiej, indyjskiej i japońskiej (1890—1902). Wreszcie w l. 1901—1903 wydał osobno w 10-ciu tomach (w „Bibl. dzieł wyborowych”) „Dzieje literatury powszechnej”, obejmujące historję piśmiennictw: babilońsko-asyryjskiego, egipskiego, chińskiego, japońskiego, arabskiego, indyjskiego, perskiego i żydowskiego. (Drugie wydanie tych dzieł wyszło w r. 1907).

Za zasługi na różnych polach działalności społecznej pokładane, Świącicki wybierany był niejednokrotnie prezesem przez różne instytucje, jak warszawska „Lutnia”, Warszawskie Towarzystwo Muzyczne, Kasa Literacka, Komitet Zjednoczenia Górnego Śląska z Polską. Ostatnio piastował godność prezesa Zarządu Stowarzyszenia Weteranów 63 roku. Był też członkiem honorowym „Lutni” i kaliskiego Towarzystwa Muzycznego. W r. 1923 został udekorowany w Warszawie przez marszałka Ferd. Focha orderem oficerskim Legji Honorowej. W tymże roku Zarząd Towarzystwa Naukowego Warszawskiego obdarzył go, za zasługi dla Towarzystwa położone, medalem pamiątkowym.

G. K.